

ÖMER ARSLAN • **Avuntular**

ÖMER ARSLAN 1988'de Konya'da doğdu. İstanbul'da yaşıyor.

İletişim Yayınları 2545 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 437

ISBN-13: 978-975-05-2281-9

© 2017 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2017, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Pelin Buzluk

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak, No: 6/3
Bağcılar, İstanbul Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ÖMER ARSLAN

Avuntular

İÇİNDEKİLER

Kavanoz.....	7
Alaca Gölgede Uyumak.....	11
Bandaj.....	17
Sandalye.....	23
Küçük Bir Müdahale.....	29
Basket Sahası.....	43
Beton Tepeler.....	49
Parçalı Bulutlu.....	61
Vatozun Ebediyete İrtihali.....	65
Mülteciler.....	71
Korkulukmuşsun.....	79
Yalnız Yemek Vakti.....	89
Ev Kedisi Luna.....	97
Amerika'nın Tuhaf Yemekleri.....	105

Kulak Arkasında.....	115
Kuru Ağacın Sürgünü.....	119
Kanalıma Hoş Geldiniz.....	123
Kocaeli’de Yürümek Bir Ayrıcalıktır.....	127
Rahatsızlık.....	131
Filleri Bilirsiniz Susuz Kaldıklarında.....	139
Çim Adam.....	145
Kiralık Daireler.....	155

Kavanoz

Dişçi matkabı karanlığın içinden yavaşça yaklaşıyor. Koltukta gerileyip kolçaklara sıkıca tutunuyorum. Bir an önce bitse bu işkence derken bir yanımla bunun kâbus olduğunu, matkabın asla ağzıma ulaşmayacağını biliyorum.

Uyandığımda ağzım kupkuruydu. Tan atmış, perdeler hafif parlıyordu. O korkunç aletin vızıltısı hâlâ kulağımdaydı, mutfığa girdiğimde daha da belirginleşmişti. Rafa uzandım, elim boşlukta kaldı. Annem yine su bardaklarını çay bardaklarının arkasına koymuş, öyle daha güzel görünüyor diye. Ödekileri düşürmeden arkalardan bir tane çekmeye çalıştım. Musluğun ucundan, akan suyla birlikte bir arı çıktı. Pencereyi açıp önünden çekildim. Dışarı çıkmasını beklerken tezgâhın üzerinden uçup fayansların arasındaki ince kırıktan içeri girdi. Lavabonun altındaki dolabın kapağını aradım, boruların geçtiği duvarda kaynayan arıları görmemle kapağı çarpmam bir oldu.

Pasajın ikinci katındaki ilaçlama dükkânının herhangi bir yazıhaneden farkı yoktu. Bir masa, bir dolap o kadar. Bir adam masada oturmuş gazete okuyordu. Arkasındaki du-

varda çeşitli haşere çizimleri ve Latince isimleriyle dolu bir poster asılıydı.

“Madem buraya kadar zahmet ettin bir çayımı iç. Dükkâna pek gelen olmaz, genelde telefon ederler.”

Çay içmeye niyetim yoktu ama çaycıya seslenmeye kalktığında ayağının aksadığını fark edince, ne bileyim, hayır diyemedim.

“Arılar çok zekidir.”

Çayımı karıştırıyordum, bir şey söylemeye fırsat bırakmadan, “Laf işte,” dedi kendi kendine, “Zekiymiş.”

Ne denir ki.

“Kusura bakma. Bazen kendime kızarım böyle. Dünkü maça baktın mı.”

Neyse ki futbol var konuşacak.

“Rezalet,” dedim.

Çaylar bitince yola koyulduk, ikisini de alayım deme rağmen çantaların birini vermeye ancak razı edebildim. Adımlarımı uydurmaya, yol boyu konuşacak şeyler bulmaya çalışıyordum. Telefon etseydim böyle uğraşmayacaktım.

“Bu hafif. Valla,” dedi merdivenlerde. “Sen onu çıkarsan yeter, beni bekleme. Ben yavaş yavaş gelirim.”

Çantayı kapının yanına koydum. Mutfak kapısının ağzında duran damacanayı kenara çektim. Kayıp, ayakaltında toplanmasın diye koridordaki yolluğu yuvarladım.

“Yenge yok mu.”

“Yok, evli değilim.”

“En güzeli. Evlilik zor. Hele çocuk.”

Beyaz tulumu silkeleyip yere bıraktı, elleriyle omuzlarımdan destek alıp önce bir bacağı, sonra ötekini giydi.

“Bizim oğlan, bir ay olacak, bir gün okuldan topallayarak gelmiş. Akşam sofraya oturduk, su istedim. Kalktı, ak-

saya aksaya mutfağa gitti. ‘Ne oluyor,’ demeye kalmadan hanım, ‘Hiç sorma dikkat çekmeye çalışıyor, ben akşama kadar didikledim, bir şey olduğu yok. Oyun oynuyor,’ dedi. ‘Tamam,’ dedim, ‘Sorun yokmuş gibi davranalım.’ Sabah yine topallayarak okuluna gitti, sonra öğretmeni aradı. Biz Ali’nin huyunu biliyoruz dediysek de öğretmen illâ doktora görünsün diye ısrar edince muayeneye götürdük. Sonuç ne çıktı dersin? Hiçbir şey. Biliyoruz. Ali, artık oyunu bırak dedik. İnatçı bizimki, hâlâ elinde olmadığını iddia ediyor.”

“Çok ilginç.”

Kolunu geçirmesi için tulumun bir yenini arkasına çektim.

Yüzünü bana dönüp, “Ne bileyim, onu öyle ayağını sürürken görünce tokatlayasım geliyor. Tahammül edemiyorum,” dedi.

Önündeki fermuarı boğazına kadar çekti.

Başlığa uzanacakken vazgeçti, “Şunu takmadan bir sigara,” dedi.

“Aslında ben çıksam iyi olur, işe geç kalıyorum.”

“Tamam şunu içeyim hemen başlıyorum. Sen işine bak.”

Baş parmağıyla görünmez bir çakmağı yakmaya çalışarak, “Ateş var mı,” diye sordu. Evin bir gün kapalı kalması gerekiyor. Beyaz başlığını takıp ağır ilaç tüpü sırtında aksak adım mutfağa ilerledi.

İş çıkışı anneme gittim. Durumu anlattığımda kendine göre yorumladı.

“Çöpleri açıkta bırakırsan her şey gelir,” dedi.

“Haklısın,” dedim. Uzatmayacağım. Odadaki çekyatın üzerine misafirlere çıkardığı naftalin kokulu çarşaflardan serdi. İlacımı içip yatana kadar parmağı duvardaki düğmede. Battaniyeyi çektiğim an, “Hadi Allah rahatlık versin,” deyip ışığı kapattı.

Uyandığında çayı demlenmeye koymuştum. Annem mutfağa girer girmez şarjlı süpürgeyle ocağın kenarına saçılan kuru çay döküntülerini çekmeye başladı. Sabah sabah bu ses, of of.

“Erken kalkmışsın.”

“Evet, yine kâbus gördüm, uykum kaçtı.”

“Hayır gelsin.”

“İlaçtan oluyor, doktor böyle olacağımı söylemişti.”

İşe gitmeden önce içeriyi havalandırmak için eve uğradım. Kapıyı açtığımda haşere ilacının kokusu genzimi yaktı. Ceketimin eteğiyle ağzımı kapatıp mutfağa girdim.

Mutfakta, tezgâhın üzerinde bir kavanoz bal duruyordu.

Şaka mı bu.

Bir an sonra anladım.

Adam, dolapta unutulup kalmış bal kavanozunu çıkarıp tezgâhın üzerine koymuş.

Evet, şaka olmalı.